

Al·legoria de juny

El juny s'ha endut les cireres vermelles
i en saltar de la branca li hem sentit di:
Me n'he omplert les mans i les orelles
i me les menjaré totes pel camí.

El juny és un marrec tot entremaliat
que no s'encanta gaire de les coses
i passant pel camí esgrana el blat
i esfulla les roses.

Després veu llenya seca i l'arreplega
i en fa mil foguerals
i en posa brases als llavis de la noia temorega
i encén les venes d'ardències estivals.

El juny aixeca innumèreres garberes;
ha vist la terra jove en bell esclat
i agafant-li dels blats les cabelleres
les hi ha tallat.

És un marrec que cada any passa.
Duu un clavell roig als llavis i diu que és segador
i, quan s'en va us dóna una mirada lassa
que us deixa una calor!

Ara, en fugir, li he dit: Tú, bordegàs,
on vas tan aviat?
i m'ha respost: Em cal apretà el pas!
Hi ha molts camps de blat cap a l'eternitat.

Salvador Perarnau

Hem rebut, per aquesta secció, un poema
segarresc (vint-i-cinc cants, pròleg i apfleg) del
que treiem unes mostres per a què l'autor no es
decantri a la beguda.

L'escena representa la del sofà de D. Joan
Tenori i es desgrana en la flamant plassa de
l'Església.

...i els finestrals de pudor
d'aquell carrer tan aprop
què pagaria a pes d'or
si els treguessin algun dia
no't *parece amiga mia*
que están respirando... amor?
(i quelcom més)
...i aquells pitxers tan fins

—semblen nius de ratolins—
que safreigs poden sè un dia
no es verdad amada mia
què fa por de caure-hi dins?
...i en conjunt la graonada
si hi clavés ensopegada
tot badant, qualsevol dia,
no't sembla *querida tia*
què't malmets la carcanada?

...i aquells bancs artificials
aquells arbres i fanals.
que faran llum algun dia,
(vol dir *alguna nit* i es refereix
als fanals; faci-se'n càrrec)
no't *parece dulce aimia*
què't somouen els caixals?
(Si tinguéssim l'autor a mà, els
hi somouriem de valent)